

PARAULA I VIDA

Homes i dones de fe, com Maria

Aquests primers dies de setembre, a diferents indrets de Catalunya se celebren festes patronals marianes, sobretot en ocasió de la festa de la Nativitat de la Mare de Déu del 8 de setembre, que és popularment coneguda com «la Mare de Déu de setembre». I en aquesta o en properes dates es reuneixen també les celebracions d'aquelles advocacions de la Mare de Déu que tenen l'origen en la tradició d'una imatge trobada misteriosament, com és el cas de la Mare de Déu de Núria i, fins al final del segle XIX, també la de Montserrat.

Amb motiu d'aquestes festes, ens agrada recordar i enaltir la gran dignitat de Maria i els seus excelsos privilegis. Això és bo perquè es tracta de veritats que pertanyen a la nostra fe. Però em sembla que avui existeix una necessitat urgent: la de fer que el poble de Déu conegui cada vegada més, entre altres coses, la immensa personalitat de Maria com a cristiana, com a dona de fe.

El naixement de la Mare de Déu. Pintura de Juan Pantoja de la Cruz (1553-1608), Museu del Prado (Madrid)

Si seguim el fil de les paraules de la seva cosina Elisabet, Maria és benaurada perquè ha cregut. Joan Pau II va traduir aquestes paraules dient que Maria «ha estat la primera a creure». El Concili Vaticà II ens

diu que ella va engendrar el Fill de Déu «creient i obeint» i que «pres-tà la seva fe, exempta de tot dubte, al missatger de Déu».

Potser pensem que la vida de la família de Natzaret va ser un idil·li poètic, sense les dificultats que comporta l'aventura de la fe. No va ser ben bé així. La vida de Maria transcorregué sota el vel d'una fe que no comprengué molts esdeveniments de la vida de Jesús. Ni ella ni Josep no entengueren aquella resposta de Jesús quan el trobaren al temple de Jerusalem: «No sabíeu que jo he d'ocupar-me de les coses que pertanyen al servei del meu Pare?» Però Maria acceptà aquests esdeveniments i confià de veritat en els dissenys de Déu. Ella, en el seu pelegrinatge de la fe, avançava meditant en el seu cor el que veia i oïa, i estava sempre ben unida al seu Fill, des del bressol de Betlem fins a la creu del Calvari.

També nosaltres volem ser homes i dones de fe, creients. En els moments actuals de crisi de fe és bo dirigir la mirada a Maria, sobretot ara que ens disposem a celebrar un Any de la Fe, proposat pel Sant Pare Benet XVI a tota l'Església.

És bo també pensar que la presència cristiana a Catalunya es remunta als primers segles, i que el cristianisme forma part de les arrels de la nostra identitat. Això demana als cristians viure de la fe i oferir els valors de l'evangeli a la nostra societat. Com es diu en un document dels bisbes de la Tarraconense sobre Catalunya, «ens convé connectar amb allò de millor que ens ha llegat la història i fer-ne una força que ens projecti cap a un futur de convivència, de cultura i de progrés en tots els ordres.» El bisbe Torras i Bages, patriarca espiritual de Catalunya, va oferir aquesta pregària: «Senyora de Montserrat, que teniu la vostra santa muntanya voltada d'oliveres, signe de pau, aconseguí per als pobles de Catalunya una pau cristiana i perpètua.»

† **Lluís Martínez Sistach**
Cardenal arquebisbe de Barcelona

Trobades de mares de sacerdots

► El passat 11 de juny el cardenal Lluís Martínez Sistach va celebrar l'Eucaristia, a la capella del Seminari Conciliar de Barcelona, amb un grup de pares i mares de sacerdots. Cada mes, al Seminari Conciliar (c/ Diputació, 231) es reuneix un grup de mares de sacerdots i en la darrera reunió del curs també hi participen els pares. Aquestes reunions van començar fa ja dos anys i està previst continuar-les durant el curs que comença aquest mes de setembre. Les mares interessades a participar en aquestes reunions mensuals poden posar-se en contacte amb el rector del Seminari Conciliar, Mn. Josep M. Turull.

GLOSSA

Cercar i trobar el bon camí

Som a l'inici d'un nou curs. Aviat començaran les classes a les escoles, als instituts i a les universitats. L'entorn economicosocial no és engrescador, però els centres de formació han de continuar sent espais d'esperança. Des del realisme, però d'esperança. En acabar el curs passat, en un acte de graduació universitària, dos dels alumnes, un noi i una noia, s'adreçaren als assistents fent aquestes reflexions: «Fa cinc anys, quan iniciarem la carrera, començava també la crisi econòmica. La desgràcia ha anat lligada als problemes socials que comporta, però, potser perquè som joves i no volem ser la generació perduda de què es parla, volem pensar que les crisis també són sinònim d'oportunitats [...]. Aquests anys d'estudi i treball no han estat en va. Hem après a esforçar-nos, a pensar.

Hem viscut sota l'ombra de la crisi i sota l'amenaça que viurem pitjor que els nostres pares. La pregunta que ens fem és: Què significa viure pitjor que els nostres pares? Pot significar que viurem en un món més just en què es deixi de passar gana, en el qual moltes malalties no continuïn sent una amenaça? Que viurem en el món aprofitant millor els recursos naturals i respectant la natura? Si és així, potser viurem pitjor que els nostres pares, però podem viure en un món millor [...]. Un món millor no s'aconsegueix de pressa, buscant el guany fàcil, ni esperant que ens ho fa-

cin. S'aconsegueix treballant, posant al servei de la societat i de les persones els valors apresos en aquests anys d'estudis: la perseverança, l'esforç, treballar a fons, la recerca del bé [...]. Hem de cercar i trobar el bon camí...» Potser aquestes paraules suscitin un somriure comprensiu en alguns lectors i el pensament que «són joves idealistes, la vida ja els ensenyarà i els farà tocar de peus a terra».

L'actitud d'aquests joves no està gens lluny de l'ensenyament de Jesús en la paràbola dels talents: «A un li donà cinc talents; a l'altre, dos, i a l'altre, un —a cada un segons la seva capacitat» (Mt 25,15). I és que la paràbola no parla d'economia, parla de generositat, de ser virtuós, de pensar en els altres... Així ho fan aquests joves, que saben que han rebut uns talents personals i una formació que han de posar al servei dels altres per *al bon camí*, i tenint ben presents les persones —la seva dignitat— i l'entorn —la conservació de la seva grandesa. Potser disposaran de menys que els seus pares, però de ben segur que, perseverant, portaran al món més vida per a tothom.

Tornant a Jesús: «Us ho asseguro: tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, a mi m'ho fèieu» (Mt 25,40). La societat serà diferent? Potser cal que ho sigui.

Enric Puig Jofra, SJ

Joan XXIII: una invitació als polítics

«Polítics i governants de tot el món: mireu els vostres pobles i escolteu el que us demanen. No us demanen armes monstruoses, que poden acabar amb un extermini fratricida i universal, sinó que us demanen la pau, la pau!»

Beat Joan XXIII

DIUMENGE XXII DE DURANT L'ANY

► Lectura del llibre del Deuteronomi (Dt 4,1-2.6-8)

Moisés digué al poble:

«Ara, Israel, escolta els decrets i les prescripcions que avui us ensenyo, i compliu-los. Així viureu, entrareu al país que el Senyor, el Déu dels vostres pares, us dona, i en prendreu possessió. No afegiu res als manaments que jo us dono ni en tragueu res. Compliu els manaments del Senyor, el vostre Déu, que us dono avui. Guardeu-los i poseu-los en pràctica. Si ho feu així, tots els pobles us tindran per assenyats i molt intel·ligents: quan sentiran dir que heu rebut tots aquests decrets, diran: "Aquest poble és una nació assenyada i molt intel·ligent". I realment, quina és la nació que tingui els seus déus tan a prop, com el Senyor, el nostre Déu, és a prop nostre sempre que l'invoquem? I, quina és la nació, per gran que sigui, que tingui uns decrets i unes prescripcions tan justes com aquesta Llei que jo us he donat avui?»

► Salm responsorial (14)

R. Senyor, qui podrà estar-se a casa vostra?

Senyor, qui podrà estar-se a casa vostra? / El qui obra honradament / i practica la justícia, / diu la veritat tal com la pensa; / quan parla, no escampa calúmnies. R.

Mai no fa mal al proïsme, / ni carrega a ningú res infamant, / compten poc als seus ulls els descreguts, / honra i aprecia els fidels del Senyor. R.

No fia els seus diners a interès, / ni es ven per condemnar cap innocent. / El qui obra així, mai no caurà. R.

► Lectura de la carta de sant Jaume (Jm 1,17-18.21b-22.27)

Germans meus estimats, tot el que rebem de bo, tot do perfecte, prové de dalt, baixa del Pare dels estels. En ell, res no canvia, no hi ha ni ombra de variació. Ell ha decidit lliurement que la proclamació de la veritat ens fes néixer a la vida, perquè fóssim com un primer fruit de tot el que ha creat. Acolliu amb docilitat la paraula plantada en vosaltres. És una paraula que té el poder de salvar-vos. Però no us limiteu a escoltar-la, que us enganyaríeu a vosaltres mateixos: l'heu de posar en pràctica. La religió pura i sense taca als ulls de Déu és que ajudeu els orfes i les viudes en les seves necessitats, i us guardeu nets de la malícia del món.

► Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 7,1-8.14-15.21-23)

En aquell temps, els fariseus i alguns mestres de la Llei que venien de Jerusalem, es reuniren entorn de Jesús i s'adonaren que alguns dels seus deixebles menjaven amb les mans impures, és a dir, sense haver fet la cerimònia de rentar-se-les. Cal saber que els fariseus, i en general tots els jueus, seguint la tradició que han rebut dels ancians, no mengen mai sense haver-se rentat les mans ritualment i quan tornen del mercat no mengen sense haver-se banyat; i observen per tradició moltes pràctiques semblants, com és fer passar per l'aigua vasos i gerros i atuells d'aram. Els fariseus, doncs, i els mestres de la Llei preguntaren a Jesús: «Per què els vostres deixebles no segueixen la tradició dels ancians i mengen amb les mans impures?» Jesús els respongué: «Isaïes tenia tota la raó quan va profetitzar de vosaltres, hipòcrites, tal com diu l'Esclusiva: "Aquest poble m'honora amb els llavis, però el seu cor es manté lluny de mi. El culte que em dona és en va, les doctrines que ensenyen són preceptes humans". Vosaltres abandoneu els manaments de Déu per mantenir les tradicions dels homes.»

Després cridà la gent i els deia: «Escolteu-me tots i enteneu bé això que us dic: Res del que entra dintre de l'home des de fora no el pot contaminar; només allò que surt de l'home el pot contaminar, perquè de dins de l'home, és a dir, del seu cor, en surten els pensaments dolents que el porten a cometre fornicacions, robatoris, assassinats, adulteris, estafes, maldats, enganys, indecències, enveges, insults, arrogància, ximpleria: tot això dolent surt de dintre i és el que contamina l'home.»

► Lectura del libro del Deuteronomio (Dt 4,1-2.6-8)

Moisés habló al pueblo, diciendo:

«Ahora, Israel, escucha los mandatos y decretos que yo os mando cumplir. Así viviréis y entraréis a tomar posesión de la tierra que el Señor, Dios de vuestros padres, os va a dar. No añadáis nada a lo que os mando ni suprimáis nada; así cumpliréis los preceptos del Señor, vuestro Dios, que yo os mando hoy. Ponedlos por obra, que ellos son vuestra sabiduría y vuestra inteligencia a los ojos de los pueblos, que, cuando tengan noticia de todos ellos, dirán: "Cierto que esta gran nación es un pueblo sabio e inteligente." Y, en efecto, ¿hay alguna nación tan grande que tenga los dioses tan cerca como lo está el Señor Dios de nosotros, siempre que lo invocamos? Y, ¿cuál es la gran nación, cuyos mandatos y decretos sean tan justos como toda esta ley que hoy os doy?»

► Salmo responsorial (14)

R. Señor, ¿quién puede hospedarse en tu tienda?

El que procede honradamente / y practica la justicia, / el que tiene intenciones leales / y no calumnia con su lengua. R.

El que no hace mal a su prójimo / ni difama al vecino, / el que considera despreciable al impío / y honra a los que temen al Señor. R.

El que no presta dinero a usura / ni acepta soborno contra el inocente / El que así obra nunca fallará. R.

► Lectura de la carta del apóstol Santiago (St 1,17-18.21b-22.27)

Mis queridos hermanos: Todo beneficio y todo don perfecto viene de arriba, del Padre de los astros, en el cual no hay fases ni períodos de sombra. Por propia iniciativa, con la palabra de la verdad, nos engendró, para que seamos como la primicia de sus criaturas. Aceptad dócilmente la palabra que ha sido plantada y es capaz de salvaros. Llevadla a la práctica y no os limitéis a escucharla, engañándoos a vosotros mismos. La religión pura e intachable a los ojos de Dios Padre es esta:

visitar huérfanos y viudas en sus tribulaciones y no mancharse las manos con este mundo.

► Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 7,1-8.14-15.21-23)

En aquel tiempo, se acercó a Jesús un grupo de fariseos con algunos escribas de Jerusalén, y vieron que algunos discípulos comían con manos impuras, es decir, sin lavarse las manos. (Los fariseos, como los demás judíos, no comen sin lavarse antes las manos restregando bien, aferrándose a la tradición de sus mayores, y, al volver de la plaza, no comen sin lavarse antes, y se aferran a otras muchas tradiciones, de lavar vasos, jarras y ollas.)

Según eso, los fariseos y los escribas preguntaron a Jesús: «¿Por qué comen tus discípulos con manos impuras y no siguen la tradición de los mayores?» Él contestó: «Bien profetizó Isaías de vosotros, hipócritas, como está escrito: "Este pueblo me honra con los labios, pero su corazón está lejos de mí. El culto que me dan está vacío, porque la doctrina que enseñan son preceptos humanos." Dejáis a un lado el mandamiento de Dios para aferraros a la tradición de los hombres.»

Entonces llamó de nuevo a la gente y les dijo:

«Escuchad y entended todos: Nada que entre de fuera puede hacer al hombre impuro; lo que sale de dentro es lo que hace impuro al hombre. Porque de dentro, del corazón del hombre, salen los malos propósitos, las fornicaciones, robos, homicidios, adulterios, codicias, injusticias, fraudes, desenfreno, envidia, difamación, orgullo, frivolidad. Todas esas maldades salen de dentro y hacen al hombre impuro.»

Un grup de fariseus entorn de Jesús. Pintura de Tintoretto, Galleria Barberini (Roma)

COMENTARI

Opció de Jesús per la interioritat

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

□ **Dilluns** (litúrgia hores: 2a setmana): 1Co 2,1-5 / Sl 118 / Lc 4,16-30 ■ **dimarts**: 1Co 2,10b-16 / Sl 144 / Lc 4,31-37 ■ **dimecres**: 1Co 3,1-9 / Sl 32 / Lc 4,38-44 ■ **dijous**: 1Co 3,18-23 / Sl 23 / Lc 5,1-11 ■ **divendres**: 1Co 4,1-5 / Sl 36 / Lc 5,33-39 □ **dissabte**: Mi 5,1-4a (o bé: Rm 8,28-30) / Sl 12 / Mt 1,1-16.18-23 (o bé: 1,18-23) ■ **diumenge** vinent, XXIII de durant l'any (lit. hores: 3a setmana): Is 35,4-7a / Sl 145 / Jm 2,1-5 / Mc 7,31-37.

La versió esporgada del text de Marc que llegim avui ens situa davant d'una exhortació a la fidelitat a la voluntat de Déu, per damunt de totes les tradicions religioses jueves: «Vosaltres deixeu de banda el manament de Déu i us adhereu a les tradicions humanes». El text és una bona preparació de la sortida de Jesús del territori de Galilea que tenim a continuació (anada al territori de Tir i de Sidó i a la Decàpolis: Mc 7,24-8,10), que és una primícia de l'obertura del Regne als no jueus.

El principi adduït per Jesús amb una cita d'Isaïes («aquest poble m'honora amb els llavis, però el seu cor està lluny de mi») és clarament una crida a la interioritat. Aquest principi que Marc troba

formulat a Isaïes, el tenim subratllat amb altres textos de l'Antic Testament tant per Mateu com per Lluc. Mateu ho remarca mitjançant un text d'Osees que cita dues vegades: «El que jo vull és amor i no ofrena de víctimes» (Os 6,6, citat a Mt 9,13 i 12,7). També aquí l'ensenyament de Jesús, mitjançant el text d'Osees, fustiga un lligam als costums tradicionals que porta a deixar de banda el principi de la misericòrdia. Lluc, per part seva, fa d'aquest ensenyament el moll de l'os del programa de Jesús a la sinagoga de Natza-ret: «L'Esperit del Senyor reposa sobre meu, perquè ell m'ha ungit. M'ha enviat a portar la bona nova als pobres, a proclamar als captius la llibertat i als cecs el retorn de la llum, a posar en llibertat els

oprimits, a proclamar l'any de gràcia del Senyor.»

Val la pena subratllar que és significatiu que un ensenyament tan carismàtic de Jesús en l'evangeli segons Marc, sigui reproduït per Mateu (15,1-20) i, fins a un cert punt, també per Lluc (11,37-41). Però el tema es fa més emfàtic pel fet que tant Mateu com Lluc reforcen aquest ensenyament central de Jesús amb altres textos de l'Antic Testament. Estem davant de l'ensenyament fonamental de Jesús sobre el regne de Déu que s'apropa. En aquest sentit, Jesús va optar per la interioritat. Però aquesta opció ho deixa tot obert. També el mal surt del cor dels humans, com diu Jesús.

JESÚS DE NATZARET, PER BENET XVI

36. Jesús realitza plenament la purificació dels pecats

La gran lluita de sant Pau per l'edificació de l'Església a partir dels pagans, per un cristianisme *sense la Llei*, no es refereix evidentment al temple (de Jerusalem). La controvèrsia amb les distintes agrupacions del judeocristianisme té lloc entorn dels *costums* bàsics en els quals s'expressa la identitat jueva: la circumcisió, el dissabte, les prescripcions sobre els menjars, les lleis sobre la purificació. Mentre la qüestió sobre la necessitat d'aquests *costums* pel que fa a la salvació, també entre els cristians, era objecte d'una lluita dramàtica, la qual conduí, finalment, a la detenció de Pau a Jerusalem, tanmateix, enlloc no trobem curiosament cap rastre de disputa sobre el temple i sobre la necessitat dels seus sacrificis. I això malgrat que, segons el relat dels Fets dels Apòstols, «també un gran nombre de sacerdots acceptà obedientment la fe» (6,7).

Ara bé, Pau no va ometre pas aquesta qüestió. Al contrari, està en el centre de la seva doctrina que en la creu de Jesucrist s'han acomplert tots els sacrificis, que en

ell s'ha esdevingut el que havia estat la intenció de tots els sacrificis —l'expiació— i que així Jesús mateix ha aparegut en lloc del temple, que ell mateix és el nou temple.

N'hi ha prou amb una breu referència. El text més rellevant és en la carta als Romans (3,23s): «Tots havien pecat i vivien privats de la glòria de Déu. Ara, però, ell els fa justos purament per gràcia, en virtut de la redempció realitzada per Jesucrist. Déu ha decidit que Jesucrist, amb la seva sang, fos l'instrument de perdó per mitjà de la fe; ha mostrat així la seva justícia salvadora, ja que ha anat perdonant els pecats comesos en el passat, en virtut de la seva misericòrdia.»

Jesús en persona és la presència del Déu vivent. En ell es toquen Déu i l'home, Déu i el món. Jesús introdueix en certa manera tota la culpa del món en l'amor de Déu, dissolent-la-hi. Presentar-se a la creu, entrar en comunió amb Jesús significa penetrar en l'espai de la transformació i de l'expiació.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 2a part, Ed. Claret)

EN PAREJA

«Toda una vida...»

A estas alturas de estos comentarios que ya terminan, usted se habrá dado perfecta cuenta de que apuesto por una relación matrimonial indisoluble. Creo firmemente en los beneficios de poder compartirlo todo con el único pariente que eliges en esta vida. Compartir las cosas agradables y también las desagradables que te depare la relación con la persona que tú has escogido libremente para que te acompañe en esta biografía común es, no le demos más vueltas, enriquecedor. En el fondo, «es saber vivir una vida ordinaria de manera extraordinaria», como le gustaba decir a un santo de nuestros días, san Josemaría. Y existen maneras muy sencillas de conseguirlo.

Para empezar, «el secreto para que un matrimonio funcione es casarse con vocación de continuidad», afirmaba rotundo en una entrevista el expresidente de la Generalitat de Catalunya, Jordi Pujol, que disfruta de un excelente matrimonio que le ha dado siete hijos.

Tengo colgado en mi casa, en nuestro dormitorio, un decorativo y sustancioso cuadro de *Recette de bonheur conjugal* (Receta de felicidad conyugal) que me regalaron mis suegros al poco de casarnos. En esta receta se especifican los ingredientes para practicar en común las saludables virtudes de la esperanza, la bondad, la confianza, la dulzura...; y, entre ellos, se sugiere: «Añadir al buen humor un miligramo de locura». Sabio consejo.

Así pues, no hay que asustarse por perdurar juntos los miembros de una pareja. El filósofo José Antonio Marina nos invita a disfrutar de las personas y de las cosas durante largo tiempo. Y nos dice: «Si no se guarda una cierta fidelidad a lo que tenemos, no nos da tiempo a apreciarlo. Los valores importantes son de aparición lenta y si estamos urgidos por un afán de cambio, nunca percibiremos estos valores». Con estas palabras, que hago mías, le invito a tararear y dejarse llevar por el conocido bolero de Antonio Machín: «Toda una vida estaría contigo...»

Dr. Paulino Castells
(*En pareja*, Ed. Planeta;
En parella, Ed. Pòrtic)

ENTREVISTA

ELOI ARAN

Arquitectura cristiana

L'arquitecte i teòleg Eloi Aran, en el seu llibre *Cap a una arquitectura de l'esperança* (Pagès edicions), que és fruit de la beca d'estudis que li va concedir la Fundació Joan Maragall, cerca el sentit de l'arquitectura religiosa per als nostres temps. Per aconseguir-ho, es basa en una estructura epistolar, partint de la metàfora de les *cartes edificants* pròpies de la tradició de la Companyia de Jesús, tot cercant dos interlocutors i amics seus, en Bert Daelemans i en Pau Vidal, jesuïtes i arquitectes. L'Eloi compagina la docència amb el disseny d'espais religiosos, com ara la recent reforma del cancell de Santa Maria del Pi de Barcelona, i és membre del consell de redacció del portal d'actualitat religiosa www.catalunyareligio.cat, on escriu al blog cooperatiu *Betel. Arquitectura, art i religió*.

Per què l'arquitectura actual i la teologia semblen viure d'esquena?

Perquè els arquitectes es troben estranys, mancats d'eines compositives i teòriques per encarar aquesta tipologia de projectes i, d'altra banda, perquè els fidels i també els teòlegs es troben amb noves concrecions de caràcter arcaic o en espais abstractes que no reflecteixen ni s'adapten a la seva vida espiritual o al misteri que celebren.

Cap a on va l'arquitectura religiosa contemporània?

N'hi ha que cerquen el cop d'efecte d'una arquitectura religiosa formalment mística, com si un edifici pogués actuar, fent una semblança sacerdotal, *ex opere operato*. D'altres es limiten al compliment funcional d'un programa, menystenint el simbolisme del misteri. Entre aquests dos trobem arquitectes que tenen en compte la funcionalitat i el simbolisme en un marc comunitari que s'expressa a través de les celebracions (litúrgia), l'anunci (kerygma) i el servei (diakonia).

Quin sentit té l'arquitectura cristiana?

L'arquitectura cristiana d'avui, com ja ho era abans, ha de ser una segona pell o una extensió de la corporeïtat del Cos Místic de Crist, de l'Església. Això implica que, en aquesta societat de la informació i del mercat de sentit, ha de ser radicalment evangèlica, una bona notícia capaç de comunicar el misteri que l'habita per tal de donar raons d'esperança al llarg de tot el seu procés, des de la gestació del projecte fins a la seva darrera concreció material.

Òscar Bardaji i Martí

Para horas de turbación

- Si vives angustiado, turbado
- Si apetece demasiado
- Si nada te llena
- Si experimentas la decepción y la amargura
- Si la insatisfacción te invade
- Si vives preocupado y tenso
- Si el consuelo deseado no te llega

- No te turbes ni te desanimas. Cuida tu interior.
- Descorazonarse, nunca. Necesitas más espiritualidad.
- No pongas la esperanza en aquello que puede mudar y morir.

Se llamaba Teresa del Niño Jesús. Murió a los 24 años de tisis y de peritonitis. Llegaría a santa y a doctora de la Iglesia. En el día de su profesión religiosa tenía 17 años. En aquella fecha escribió:

- «Que las cosas de la tierra jamás logren turbar mi alma.
- Ni nada turbe mi paz, Jesús.
- No te pido nada. Excepto tu paz.
- Una paz tranquila y serena.
- La del navegante que percibe el faro que le conduce al puerto.
- ¡Y también tu amor... amor infinito!»

J. M. Alimbau

SANTORAL

2. ✠ Diumenge XXII de durant l'any.

Sant Antolí o Antoní, mr.; santa Íngrid, vg. dominicana sueca (†1282); santa Raquel, matrona bíblica (dona de Jacob); beats màrtirs de setembre (revolució francesa, 1789).

3. **Dilluns.** Sant Gregori el Gran, papa (590-604) i doctor de l'Església, abans monjo, patró de la música; santa Basíllia, vg. i mr.; sant Simeó Estilita el Jove (521-597), monjo siríac; sant Sàndal, mr.

4. **Dimarts.** Mare de Déu de la Consolació (o de la Corretja); sant Moisès, alliberador del poble d'Israel; santa Rosa de Viterbo, vg.; santa Rosalia de Palerm, vg.; sant Bonifaci I, papa (romà, 418-422).

5. **Dimecres.** Sant Llorenç Giustiniani (1433-1455), bisbe de Venècia; santa Obdúlia, vg. i mr.; beata Teresa de Calcuta, fundadora de les Missioneres de la Caritat (MC).

6. **Dijous.** Mare de Déu de Guadalupe (Extremadura); sant Zacaries, profeta; sant Eleuteri, abat.

7. **Divendres.** Sant Albí, bisbe; santa Regina, vg. i mr.; santa Judit, personatge bíblic.

8. **Dissabte.** El Naixement de la Verge Maria, festa de la tradició oriental (s. v) i de nombroses advocacions: Núria, Meritxell... (marededéus trobades) i d'altres; sant Adrià, soldat màrtir a Nicomèdia (303); sant Sergi I, papa (siríac, 687-701); santa Adela (s. xi), rel.

ACTES I CONFERÈNCIES

Equips de la Mare de Déu dels sectors de Barcelona. «Aprentem a pregar amb el pare Caffarel», dimecres 5 de setembre (18 h), a la parròquia de la Mare de Déu dels Àngels (c/ Balmes, 78). Per a més informació: t. 934 675 551 (dt. i dj. 10 a 13 h)

Germanetes dels Pobres (pl. Tetuan, 45-49). Diumenge 2 de setembre (17 h), recital de piano pro reconstrucció urgent de la casa de Gràcia. Pianista: Ricard Rovirosa i Cabré. Interpretarà peces de W. A. Mozart, F. Chopin, F. Liszt. Dedicat a les germanetes i als residents. Entrada individual i fila 0: 10 euros Familiar: 20 euros. Organitza: Capella de Música de Sant Felip Neri i ANFE. Patrocina el lloguer del piano de cua: Club Agustí-Hermann Cohen (subscripció oberta 5 euros). Informació: t. 669 286 454.

CURSETS

Curs monogràfic. Té sentit l'existència? Crítica del nihilisme contemporani. A càrrec del Dr. Francesc Torralba, dies 3, 4, 5, 6 de setembre (18.30-21 h). Informació: ISCREB (c/ Diputació, 231), de 17 a 21 h, t. 934 541 963, secretaria@iscreb.org, www.iscreb.org.

BREUS

El cardenal de Barcelona assistí a l'homenatge a les víctimes del terrorisme. El passat 18 de juny, vigília del 25è aniversari de l'atemptat de l'Hipercor, el cardenal Martínez Sistach va assistir a l'homenatge institu-

Desitgem una fructífera nova etapa professional al Dr. Sergi Rodríguez

El delegat de Mitjans de Comunicació de l'Arquebisbat de Barcelona ha estat nomenat director de l'Institut Cervantes de Roma. El cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona, ha felicitat el seu col·laborador per aquest important nomenament en l'àmbit de la cultura.

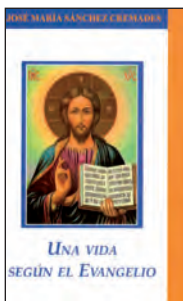
El Dr. Sergi Rodríguez (Barcelona, 1970), juntament amb la seva responsabilitat en la comunicació arxidiocesana, ha exercit altres responsabilitats tant en l'àmbit diocesà, com a secretari del Consell Pastoral Diocesà i director del Secretariat diocesà de Pastoral Gitana, com en l'àmbit supradiocesà, com a consultor de la pastoral del poble gitano de la Conferència Episcopal Espanyola, del Consell de Conferències Episcopals de la Unió Europea i del Pontifici Consell per als Migrants i Itinerants. Durant els darrers anys havia estat cap de comunicació dels Salesians a Catalunya, Balears, Aragó i Andorra.

El senyor cardenal li agraeix tots aquests serveis a l'arxidiòcesi i a l'Església, tot desitjant-li un molt bon treball en les seves noves responsabilitats. Els companys li desitgem que aquesta nova etapa professional que inicia sigui ben fructífera i augurem que farà una bona tasca, tot agraint-li tot el que ha fet en aquesta Delegació. Gràcies, Sergi, ens alegrem de tot cor però et trobarem a faltar!

cional a totes les víctimes del terrorisme, celebrat al Parlament de Catalunya. L'atemptat d'ETA a l'Hipercor, amb vint-i-una persones mortes i moltes de ferides, va ser el més sagnant de la història de l'organització terrorista.

PUBLICACIONS

Una vida según el Evangelio, de José María Sánchez Cremades. Este libro breve responde a las preguntas fundamentales que se puede formular el cristiano sobre Dios, sobre Jesucristo, sobre la vida cristiana. Es una verdadera introducción a la fe cristiana. En 31 breves capítulos realiza

una buena presentación de la fe y de la moral cristianas. Tiene 158 páginas y está en el catálogo de la Editorial Noticias Cristianas (Ctra. de Vallvidrera al Tibidabo 106, 08035 Barcelona).

Temes: número monogràfic dedicat a l'Any de la Fe. És el que ha dedicat a aquesta celebració la revista *Temes*, publicada per l'Associació Cultural «Temes d'avui» (c/ Roselló 192, pral. 08008 Barcelona, www.temesdavui.org). Inclou diversos estudis sobre aquesta celebració del cardenal Ennio Antonelli, i de Josep M. Riera, Juan Alonso, Joan Antoni Mateo, Joan Costa i Domènec Melé, i una entrevista sobre les perspectives de

l'Any de la Fe feta a tots els bisbes de les diòcesis catalanes.

Donatius per al monument a la venerable Dorotea de Chopitea

Dorotea de Chopitea (Santiago de Xile, 1816 - Barcelona, 1891), jove encara va venir a Barcelona on va contreure matrimoni amb el banquer Josep M. Serra Muñoz. Aquesta generosa mare de família va promoure un gran nombre d'obres docents, benèfiques i assistencials a Catalunya, la majoria de les quals encara subsisteixen. Entre aquestes, va fer venir sant Joan Bosco a la Ciutat Comtal i els salesians i les salesianes, que han contribuït i contribueixen tant a la promoció integral de la infantesa i la joventut. Dorotea no va oblidar mai els seus orígens xilens i va contribuir igualment a la fundació d'obres socials dels salesians a Xile, a les ciutats de Santiago de Xile i de Talca.

La Fundació Catalunya-Amèrica, que presideix el Dr. Jaume Aymar, i el vicepostulador de la causa de beatificació de Dorotea, el P. Francesc Grabulosa, salesià, promouen un monument que s'erigirà a Sant Jeroni de la Murtra (Badalona), seu de la Fundació Catalunya-Amèrica, on es posarà una escultura d'aquesta venerable senyora, obra de Jaume Cases. El preu del monument és de 30.000 euros.

Amb la finalitat d'obtenir recursos, s'ha obert un compte corrent: 2906-2526-16-3467092504, a Caja España-Caja Duero.

PALABRA Y VIDA

Hombres y mujeres de fe, como María

Estos primeros días de septiembre, en diferentes lugares de Cataluña se celebran diversas fiestas patronales marianas, especialmente en ocasión de la Natividad de la Virgen, que se celebra el 8 de septiembre y que es popularmente conocida como «la Virgen de septiembre». Y en esta o en próximas fechas se celebran también aquellas advocaciones de la Virgen que tienen en su origen la tradición de una imagen encontrada misteriosamente, como es el caso de la Virgen de Nuria y, hasta finales del siglo XIX, también la de Montserrat.

Con motivo de estas fiestas, nos gusta recordar y exaltar la gran dignidad de María y sus excelsos privilegios. Esto es bueno porque se trata de verdades pertenecientes a nuestra fe. Pero me parece que hoy existe una necesidad urgente: la de hacer que el pueblo de Dios conozca cada vez más, entre otras cosas, la inmensa personalidad de María como cristiana, como mujer de fe.

Si seguimos el hilo de aquellas palabras de Isabel, María es bienaventurada porque ha creído.

Juan Pablo II interpretó estas palabras diciendo que María «ha sido la primera en creer». El Concilio Vaticano II nos dice que ella engendró al Hijo de Dios «creyendo y obedeciendo» y «prestó su fe, exenta de toda duda, al mensajero de Dios».

Quizá pensamos que la vida de la familia de Nazaret fue un idilio poético, sin las dificultades que conlleva la aventura de la fe. No fue exactamente así. La vida de María transcurrió bajo el velo de una fe que no comprendió muchos acontecimientos de la vida de Jesús. Ni ella ni José entendieron aquella respuesta de Jesús cuando le encontraron en el templo de Jerusalén: «¿No sabíais que yo debo ocuparme de las cosas que pertenecen al servicio de mi Padre?» Pero María aceptó estas situaciones y confió de verdad en los designios de Dios. María, en su peregrinación de la fe, avanzaba meditando en su corazón lo que veía y oía, y estuvo siempre muy unida a su Hijo, desde la cuna de Belén hasta la cruz del Calvario.

También nosotros queremos ser hombres y mujeres de fe, creyentes. En los momentos actuales

de crisis de fe es bueno dirigir la mirada a María, sobre todo ahora que nos disponemos a celebrar un Año de la Fe, propuesto por el Papa Benedicto XVI a toda la Iglesia.

Es bueno también pensar que la presencia cristiana en Cataluña se remonta a los primeros siglos y que el cristianismo forma parte de las raíces de nuestra identidad. Esto impulsa a los cristianos a vivir de la fe y a ofrecer los valores del evangelio en nuestra sociedad. Como se dice en un documento de los obispos de la Tarraconense sobre Cataluña, «nos conviene conectar con lo mejor que nos ha legado la historia y hacer una fuerza que nos proyecte hacia un futuro de convivencia, de cultura y de progreso en todos los órdenes. El obispo Torras i Bages, patriarca espiritual de Cataluña, ofreció esta oración: «Señora de Montserrat, que tienes tu santa montaña rodeada de olivos, signo de paz, consigue para los pueblos de Cataluña una paz cristiana y perpetua.»

† **Lluís Martínez Sistach**
Cardenal arzobispo de Barcelona